

Autorii Bibliei și calvarul care a produs opera lor

5 iulie 2004

Gili Cârstea

Dumnezeu a coborât din slăvi cu un teanc de certificate de profet, pe care le-a distribuit cu rigoare academică unor exemplare umane de excepție, toți predestinați și modelați în sfinți fără prihană, și care au primit sarcina sacră de a scrie Biblia.

Cam aceasta este concepția multora despre inspirație și autoritatea Scripturii.

Cine au fost autorii Bibliei? Ce fel de viață au dus ei? Ce pregătire școlară au avut? Cum a funcționat inspirația divină asupra lor și care a fost reacția bisericii la solia lor? Acestea sunt întrebări care nu se pun, din teama, poate, de a nu știrbi autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu, cum numim noi frumoasa colecție a celor 66.

La o cercetare atentă, se poate vedea că autorii cărților sfinte au fost, de cele mai multe ori, prizonieri de generația lor. Cuvintele le-au fost interpretate greșit, credința lor a fost calificată drept erezie, le-au fost limitate anumite libertăți civile sau religioase, iar în unele cazuri li s-a retras dreptul la viață. Cei care i-au cunoscut personal nu au fost așa de entuziasmați de viața și opera lor cum suntem noi astăzi. Ba uneori nu au fost deloc entuziasmați, căci viața și solia lor erau un permanent scandal pentru biserică și societate.

Priviți cele mai fericite cazuri. Moise, de exemplu, profetul recunoscut, adulat și necontestat al generațiilor de evrei și creștini de-a lungul timpului. Credeți că se duceau dimineața la el să întrebe ce mai spune Domnul? Credeți că se plecau cu sfială înaintea lui pe aleile dintre corturi? Sau propuneau spre publicare, pentru generațiile viitoare, notițele lui zilnice? Se supuneau deciziilor lui din respect pentru oficiul sacru de sol al Domnului? Dacă nu era stâlpul de nor și de foc deasupra cortului întâlnirii, omenirea nu mai apuca în veci să citească opera lui. Moise a fost criticat, invidiat, urât, înțeles greșit, contestat, condamnat și amenințat de generația lui. Au fost nenumărate încercări de înlocuire a lui, au fost plănuite revolte populare, lovituri de palat și asasinate. A fost chiar acuzat că operează cu puterea lui Beelzebub. El era vinovatul principal pentru toate nenorocirile lui Israel. Ei, care trăiau alături de el și îl cunoșteau bine, nu au fost convinși că este mesagerul lui Dumnezeu. De ce susținem noi astăzi că el a fost inspirat, iar scrierile lui le vedem a fi Cuvântul lui Dumnezeu? De ce are Moise astăzi o autoritate pe care nu a avut-o în generația lui, în poporul lui, în biserica lui, în mediul lui?

Mai este cazul să vorbesc despre Ieremia, Osea, David? Dacă trăiați în timpul lui David, ați fi citit Psalmii în adunare, la predica de la unsprezece, după scandalul cu Batsheba? Ați mai fi susținut că autorul lor a scris sub inspirație? Erați dispus să acceptați că opera lui face parte din Biblie?

Dacă făceați parte din biserica vremii lui Hristos, v-ați fi lăsat impresionat de scrierile lui Pavel, un trădător de neam și de religie, condamnat de Sinedriu, care s-a apucat să strice învățătura lui Moise despre sanctuar? Ați fi trecut ușor peste acuzația lui că noi, poporul lui Dumnezeu, am ajuns greoi la minte și avem nevoie de lapte, iar el nu este dispus să ne țină la infinit suzeta la gură? Cum ați fi reacționat dacă un pescar incult ne-ar fi acuzat că L-am omorât pe Mesia în persoana lui Isus din Nazaret? Ați fi acceptat ca scrisoarea lui să facă parte din Sfânta Scriptură?

Bărbații care au scris ceea ce noi astăzi numim Biblia nu au fost stârniți de un ordin ceresc, apucându-se să scrie la comandă. Ei au trăit cu intensitate maximă calvarul produs de pervertirea adevărului în poporul lui Dumnezeu. Sufletul lor a fost chinuit de păgânismul subtil strecurat în doctrinele divine. Au fost umiliți de lentoarea mentală cu care neamul sfânt primea lumina soliilor lui Dumnezeu. Ei au avut discernământ și dispoziție să vadă problemele. Au avut măreția sufletească să recunoască păcatul colectiv, ca Daniel. Dar, mai ales, au avut curajul să vorbească, atunci când riscurile erau enorme. Dar poporul ales nu a apreciat perspectiva lor. De cele mai multe ori i-au omorât cu o perfectă pace sufletească.

Cu ei a fost așa cum este cu noi, iar noi repetăm greșelile lor ca și când am fi ei. Scriptura nu poate fi înțeleasă și apreciată dacă nu învățăm limbajul spiritual pe care îl ascunde ea. Dacă Duhul Sfânt nu reușește să ne convingă de natura păcatului – în special păcatul nostru – dacă nu reușește să ne deschidă mintea spre a înțelege Scripturile, discuțiile despre inspirație, profeți, soli sau purtători de lumină nu vor rămânea decât exerciții de retorică, sterile, inutile și obositoare. Iar poporul acesta nobil, chemat pentru o solie atât de importantă, va cădea într-o împietrire la fel de cumplită ca ei, numind îndărătnicia dragoste pentru vechile hotare, iar lumina prețioasă a îngerului al treilea excitare și fanatism.
